

Arrest

nr. 176 887 van 25 oktober 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mongoolse nationaliteit te zijn, op 24 oktober 2016 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve vereenvoudiging van 19 oktober 2016 houdende weigering van toegang met teruggedrijving (bijlage 11).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2016 om 13.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. KLAPWIJK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 19 oktober 2016 bij aankomst vanuit Istanbul (Turkije) op de luchthaven van Zaventem geïnterpelleerd omdat hij niet in het bezit was van een geldige Belgische verblijfstitel die hem zou toelaten visumvrij te reizen.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 19 oktober 2016 een beslissing houdende weigering van toegang met terugdrijving (bijlage 11). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Op 19/10/2016 om 13.15 uur, aan de grensdoorlaatpost BRUNAT

werd doorondergetekende, J. A. (...) INSPECTEUR

de heer / mevrouw : naam T.(...) voornaam G.(...)

geboren op (...) te (...) geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Mongolië

houder van het document: nationaal paspoort van Mongolië nummer E (...)

afgegeven op: (...)

houder van :de Belgische verblijfstitel nrv B 2502359 50 van het type F+ geldig van 27.01.2016 tot 27.01.2021

afkomstig, uit Istanbul met: TK1937 (het gebruikte transportmiddel vermelden; bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) (...)

- *(C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 4°/2°)*

Reden van de beslissing: Betrokkene is in het bezit van een geldig nationaal paspoort van Mongolië en legt een Belgische verblijfstitel n° & 2502369 50. Op 07.07.2016 wordt betrokkene ambtelijk geschrapt en op 15.07.2016 wordt zijn verblijfstitel gesupprimeerd Betrokkene bezit zodoende geen grensoverschrijdend document voor binnenkomst op het Schengengrondgebied.*

(...)

Opmerkingen: Gelieve de Belgische verblijfstitel na B 2502359 50 in te trekken.”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

2.2.2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

*“Overwegende dat verzoeker thans opgesloten is in het Transitcentrum Caricole op grond van een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats;
Dat de feitelijke terugnijving van het grondgebied van verzoeker ieder moment kan plaatsvinden;
Dat kan worden gesteld dat de verwijdering van verzoeker derhalve imminent is;
Dat een verzoek tot gewone schorsing van de bestreden beslissing in onderhavig geval niet gepast of dienstig voorkomt ter bescherming van de rechten van verzoeker;
Dat de huidige procedure op tijdige wijze werd ingediend, binnen de wettelijke beroepstermijn die aan de bestreden beslissing kleeft;”*

2.2.2.2. In zijn verzoekschrift oppert verzoeker dat hij van zijn vrijheid werd beroofd met het oog op zijn terugdrijving en dat een gewone schorsingsprocedure niet zou toelaten de realisatie van het nadeel te beletten. Verzoeker kan op dit punt bijgetreden worden.

De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet in haar nota met opmerkingen.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder *“middel”* wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in een van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te

bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 2, 3, 19 en 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 39 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit), van het redelijkheidsbeginsel, van *“het beginsel van goed bestuur”* en van het verbod op machtsoverschrijding. Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

“Doordat eerste onderdeel verwerende partij in de bestreden beslissing ten onrechte tot het besluit komt dat verzoeker niet over grensoverschrijdend document voor binnenkomst beschikt

Terwijl dat verzoeker in casu het recht heeft zijn recht op terugkeer te doen gelden overeenkomstig de artikelen 35 en 39 van het Vr. Kb. van 8 oktober 1981 ,

Dat artikel 19 Vr. W. als volgt luidt:

‘....’

De voorwaarden om een herinschrijving te bekomen en om het recht te hebben op terugkeer worden verduidelijkt in de artikelen 35 en 39 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna het Vreemdelingenbesluit.

Zo bepaalt artikel 35 van het Vreemdelingenbesluit het volgende:

‘...’

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij in 2009 en later 2016 in bezit werd gesteld van een verblijfskaart F+ geldig tot 2021.

Verzoeker werd ambtshalve geschrapt door de gemeente en verzoeker betwist dit gegeven op zich niet.

Overeenkomstig artikel 39, §7 van het Vreemdelingenbesluit bestaat het vermoeden dat verzoekende partij hét land heeft verlaten.

Het komt aan de verwerende partij toe om te onderzoeken of verzoekende partij voldoet aan de voorwaarden tot terugkeer.

Het komt aan de verzoekende partij toe te bewijzen dat hij het land niet heeft verlaten of dat zijn afwezigheid uit het land niet langer dan een jaar heeft geduurd.

Met het motief dat verzoekende partij omwille van haar ambtelijke schrapping niet meer in het bezit is van een grensoverschrijdend document gaat de verwerende partij er echter aan voorbij dat, wanneer een vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijfsvergunning het grondgebied verlaat, hetgeen in casu het geval is, hij gedurende het jaar recht op terugkeer heeft wanneer hij aan de desbetreffende voorwaarden voldoet.

In een beroep tot nietigverklaring tegen artikel 39Vb interpreteerde de Raad van State artikel 19, §1 vierde lid zodanig dat de meldingsplicht voor het vertrek geen voorwaarde is voor het behoud van de geldigheid van de verblijfs- of vestigingsvergunning van de vreemdeling die naar België terugkeert (Rvs. 24 oktober 1985, nr. 25.766)

Het toenmalige artikel 19, eerste en tweede lid Vw. moet zo verstaan worden dat de vreemdeling bij zijn terugkeer in het bezit moet zijn van een geldige vergunning en dat hij de mogelijkheid heeft deze vroegtijdig te verlengen.

De Raad van State stelt dus dat op de niet naleving van een verlenging van de vergunning niet de sanctie staat van het verlies van het verblijfsrat.

Deze meldingsplicht is bedoeld om de ambtshalve schrappen te voorkomen.

Door het al bovenstaande niet nader te onderzoeken terwijl de verzoekende: partij hiertoe elementen heeft aangebracht, schendt de gemachtigde prima facie artikel 19, § 1 van de vreemdelingenwet.

Dat de besteden beslissing niet op afdoende wijze is gemotiveerd en de juridische en feitelijke overwegingen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen niet afdoende zijn in de zin van artikel

62 Vr. W. en de artikelen van de wet 29 juli betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;
motivering van bestuurshandelingen;
Doordat, tweede onderdeel, bij het nemen van de bestreden beslissing verwerende partij, het redelijkheidsbeginsel lijkt te hebben geschonden;
Terwijl dat, hoewel het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, er dient te worden geoordeeld dat/of de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de bestreden beslissing en de feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt (A. MAST, J. DUJARDIN, J. VANDE LANOTTE en M. VAN DAMME, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Kluwer, 2006, 60),
Dat in casu dient te worden geoordeeld dat het redelijkheidsbeginsel door verwerende partij werd geschonden;
Dat het middel in zijn geheel genomen -prima facie - gegrond voorkomt;
Dat het op grond van het voorafgaande aangewezen voorkomt de bestreden beslissing bij uiterste hoogdringendheid te schorsen.”

2.3.2.2. Het middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van “het beginsel van goed bestuur” aangezien verzoeker niet verduidelijkt welk beginsel hij geschonden acht.

2.3.2.3. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223 931).

2.3.2.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.3.2.5. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 3, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt:

(...)

2° wanneer hij het Rijk poogt binnen te komen zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)”

2.3.2.6. De Raad merkt op dat verzoeker in beginsel op grond van artikel 2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet in het bezit dient te zijn van een geldig paspoort met een visum, doch dat hij eventueel visumvrij kan inreizen indien hij, naast zijn geldig paspoort, over een geldige verblijfstitel beschikt voor een verblijf van meer dan drie maanden. Tevens dient te worden aangestipt dat de grenscontrole-ambtenaar verzoeker kan terugdrijven indien hij niet over de vereiste binnenkomstdocumenten beschikt. Uit het middel blijkt niet op welke wijze verzoeker de artikelen 2 en 3 van de vreemdelingenwet geschonden acht, zodat zijn middel op dit punt niet als ontvankelijk kan worden beschouwd.

2.3.2.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 19 oktober 2016 bij zijn interceptie op de luchthaven van Zaventem door de grenscontroleambtenaar in het bezit was van een Mongools paspoort en een Belgische F+-kaart die geldig was van 27 januari 2016 tot 27 januari 2021. Verzoeker zou reeds sedert 2001 in België verblijven en werd op 18 januari 2010 in het bezit gesteld van een F-kaart in zijn hoedanigheid van echtgenoot van een Belgisch onderdaan. Op 12 januari 2015 werd deze kaart omgezet in een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (F+kaart), hoewel hij thans sedert 25 april 2013 uit de echt gescheiden is van zijn Belgische echtgenote .

2.3.2.8. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker op 7 juli 2016 ambtelijk werd geschrapt. In zijn middel vermeldt verzoeker uitdrukkelijk dat hij dit gegeven op zich niet betwist. Verzoeker lijkt evenmin te betwisten dat zijn verblijfstitel op 15 juli 2016 werd gesupprimeerd. Bijgevolg beschikte verzoeker op het ogenblik van zijn binnenkomst niet over een geldige verblijfstitel die hem toeliet visumvrij te reizen. De met grenscontrole belaste overheid kon bijgevolg rechtsgeldig concluderen dat verzoeker *“niet meer in orde is voor binnenkomst in de Schengenzone”*, zoals in het verslag van de Federale Politie wordt vermeld. Verzoeker beweert thans dat in de beslissing ten onrechte zou worden gesteld dat hij niet over de vereiste binnenkomstdocumenten zou beschikken, maar dit kan niet uit verzoekers betoog worden afgeleid.

2.3.2.9. Verzoeker baseert zijn betoog op het recht op terugkeer zoals voorzien in artikel 19 van de vreemdelingenwet en artikel 39 van het vreemdelingenbesluit. De Raad stelt echter vast dat de bestreden beslissing niet gestoeld is op artikel 19 van de vreemdelingenwet, noch op artikel 39, §1 van het vreemdelingenbesluit. In artikel 39, §1 van het vreemdelingenbesluit wordt bovendien voorgeschreven dat *“de vreemdeling die het recht van terugkeer, bedoeld in artikel 19 § 1 eerste lid van de wet, wil genieten”* *“bij zijn terugkeer in het bezit (dient te) zijn van een verblijfs- of vestigingsvergunning waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is”*. In casu werd vastgesteld dat de verblijfskaart van verzoeker werd gesupprimeerd op 15 juli 2016, zodat hij, op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen, niet langer over een geldige verblijfstitel beschikte. Verzoeker levert geen bewijs van het tegendeel. De Raad kan de verwerende partij enkel bijtreden waar zij in haar nota met opmerkingen concludeert dat de bestreden beslissing steunt op een correcte feitenvoorstelling. De met grenscontrole belaste ambtenaar stelde bijgevolg op goede gronden vast dat verzoeker niet aan de binnenkomstvoorwaarden voldeed. Aangezien verzoeker zich niet bij een gemeentebestuur heeft aangemeld met het oog op het genieten van het recht op terugkeer zoals bedoeld in artikel 19 van de vreemdelingenwet, kan verzoeker er niet zomaar van uitgaan dat de grenscontrole-ambtenaar dient na te gaan of hij voldoet aan de voorwaarden uit voormeld wetsartikel. Bijgevolg is de uiteenzetting van verzoeker, die hij illustreert met rechtspraak van de Raad van State, over de concrete toepassingsvoorwaarden van artikel 19, §1 van de vreemdelingenwet *in casu* weinig relevant.

2.3.2.10. Er werd geen schending aangetoond van artikel 19 van de vreemdelingenwet, noch van artikel 39 van het vreemdelingenbesluit. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat de bestreden beslissing een overtreding zou uitmaken van het verbod op machtsoverschrijding.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier

recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inzielt om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM (de artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

2.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

2.4.2.1. In zijn verzoekschrift stelt verzoeker onder andere het volgende met betrekking tot het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“De bepaling inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient zo te worden geïnterpreteerd dat verzoeker zich niet mag beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar integendeel zeer concrete gegevens moet aanvoeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstel ondergaan (RvS 26 oktober 2001, nr. 100.400).

Raad voor Vreemdelingenbetwistingen immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verweerder mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekster aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoeker dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel

Verzoeker is vader van de twee schoolgaande kinderen, A.(...) (12) en S.(...) (14) met wie hij op regelmatige wijze contacten onderhoudt;

De kinderen wachten hen vader op bij zijn aankomst te Brussel-Nationaal op 19 oktober 2016

Verzoeker wordt in België ook nog medisch gevolgd voor de behandeling die reeds in 2015 en daarvoor werd ondernomen.

Dat een teruggedrijving van verzoeker naar Mongolië zijn medische toestand als ook zijn familie- en privéleven in het gedrang dreigt te brengen, rechten die worden gewaarborgd door de artikelen 3 en 8EVRM

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inzielt om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

Verzoekende partij betoogt dat hij zijn verworven verblijfsrecht in België dreigt te verliezen, terwijl hij in de mogelijkheid moet gesteld worden om haar recht op terugkeer te doen gelden.

Tevens wijst hij erop dat de bestreden maatregel een inbreuk vormt op haar prive- en gezinsleven.

Ieder redelijk denkend mens ziet onmiddellijk in dat verzoekende partij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen nadeel dreigt te ondergaan, daar het zonder meer duidelijk is dat er nooit enig onderzoek werd verricht naar haar recht op terugkeer, dit terwijl hij in België een gezinsleven heeft.

Het nadeel is ernstig en moeilijk te herstellen.”

2.4.2.2. De verzoekende partij moet concrete en precieze aanduidingen verschaffen omtrent de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing veroorzaakt (RvS 23 november 2009, nr. 198 096; RvS 3 juni 2010, nr. 204 683; RvS 30 maart 2011, nr. 212 332; RvS 2 oktober 2012, nr. 220 854; RvS 18 september 2013, nr. 224 721; RvS, 26 februari 2014, nr. 226 564).

2.4.2.3. Verzoeker beweert vader te zijn van twee schoolgaande kinderen, terwijl dit niet uit de stukken blijkt die hij als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt. In zijn inventaris maakt verzoeker gewag van foto's van de kinderen, maar deze maken geen deel uit van de bijlagen. Bovendien tonen foto's geenszins aan dat verzoeker regelmatige wijze contacten zou onderhouden met de op de foto afgebeelde kinderen, zoals hij in zijn middel lijkt te poneren.

2.4.2.4. Het feit dat verzoeker in België in het verleden medische behandelingen heeft ondergaan, blijkt op afdoende wijze uit de bijlagen bij het verzoekschrift. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt de Raad vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij thans dringende medische hulp in België behoeft waardoor de teruggedrijving hem een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zou toebrengen. De Raad wijst er ook op dat verzoeker langdurig in het buitenland heeft verbleven en in zijn uiteenzetting van de feiten benadrukt dat dit verblijf in Mongolië was ingegeven door het advies van de artsen om aldaar een op "*de natuurlijke heling gerichte*" (sic) behandeling te volgen, waardoor verzoeker zelf te kennen geeft dat zijn nood aan medische zorgen in België wellicht niet acuut is.

2.4.2.5. Hoewel verzoeker zich in het kader van zijn moeilijk te herstellen ernstig nadeel beroept op een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, worden deze schendingen in de aangevoerde middelen nergens uitgewerkt en wordt in het kader van het nadeel nergens een begin van bewijs geleverd van een onmenselijke of vernederende behandeling, noch van het bestaan van een werkelijk privé- en gezinsleven op Belgisch grondgebied. Er is, in weerwil van verzoekers bewering, zeker geen sprake van een evident nadeel zoals hierboven omschreven.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker werd niet op afdoende wijze aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden afgewezen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng oktober tweeduizend zestien door:

dhr. F. TAMBORIEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

F. TAMBORIJN